

גיליון מס' 249

יבִיעַ אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

פרשת ויגש

מאמר השבוע
מאת ראש המוסדות
הרבי יגאל כהן שליט"א

מאמר השבוע

הנהגות מן

שאלות ותשובות

מעבר לסגולה

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

סיפור באמונה

פֵּעַס פְּנִימִי

קצת טרונייה גם על ה' יתברך - מדוע אין לי כסף לקנות מסטיק במפלגת...
באותו רגע גמלה החלטה בלבי - 'אני חיב לרפא את עצמי מהפעמים וחסר שביעות הרצון שיש בתוכי, כי האדם היחיד שסובל מן הוא אני בעצמי'. אבל לא ידעתי איך? איך אני יכול לעזור לעצמי להשתחרר מהפעמים ומפל מיני מחשבות רעות?
חשבותי על זה הרבה מאד...
לאחר התבוננות מרבה הבנתי שרק דבר אחד בעולם יכול לעזור לי, רק דבר אחד יכול לשחרר אותי מהפעס הפנימי - חבור לבוּרָא עולם, להיות קרוב לאבא שכל כך אוהב אותי.

רק האמונה תנצח...

הבנתי שרק אם אתחבר לבורא יתברך בכל לבי ואנסה להבין שכל מה שעברתי במהלך חיי, זה מאתו יתברך והכל לטובתי, רק כך אוכל להמשיך את חיי בשלמות נפש אמתית.

התחלתי לשחזר לעצמי את המקום שגדלתי בו, חשבותי על המשפחה שנוולדתי בה, על החסר שהיה לי בילדותי, על הקשי שחוויתי בישיבה, על כל שבת שהורים שלי אמרו לי שאסור ללכת למשחק - לנסות להבין את הטוב שיש בכל דבר.

לאחר שנים, באחד החגים התארחו אצלנו בבית האחים והאחיות שלי. והנה, באמצע הסעודה מספרת לי אחותי לפי תמיה...
"אני זוכרת מגיל קטן מאד, ששמעתי שיהיה של ההורים שלי - הם דברו עליך. אני זוכרת איך שאבא ספר לאמא על סבא עליו השלום שהיה יהודי צדיק, והוא צוה עליהם שלא להשאיר אותך בשכונה כדי שלא תתקלקל, אלא להכניס אותך לישיבה בבני ברק כדי לשמר עליך מהשפעות שליליות.

אני לא אשכח, כשאמא שמעה את זה - היא בכתה, היא אהבה אותך מאד, היה לה קשה להבין שהיא צריכה לשלח את הבן הבכור שלה למקום רחוק. אבל היא הבינה שכן היא מצילה אותך, ועם כל הקשי שלה, היא שלחה אותך ללמד בישיבה. בליקה - אתה כבר היית בישיבה, אינך יודע, אבל אני זוכרת - היא הייתה בוכה".
התבישתי - - -
כששמעתי את זה הרגשתי בוש גדולה, איך אני בתור ילד הרגשתי - 'ותרו עלי, שלחו אותי מהבית לישיבה', והאמת הייתה שהורים שלי הצילו לי את החיים - עם דמעות על העינים...
שנים הסתובבתי עם 'פעס פנימי' ובלתי מרגש על ההורים שלי - סתם. שנים שאני חי עם חסר שביעות רצון על החיים שלי - פשוט סתם!
היום אני מבין, שכל אלו השנים בורא עולם היה מסתכל עלי, ואומר לי - יגאל, אני מציל לך את החיים, ואתה כועס?? אני מסדר לך ילדות שתחשל אותך ותעזר לך בהמשך הדרך, אני מסדר לך את החיים הטובים ביותר עבורך, ואינך מרצה??
מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

לרבים מאתנו יש בפנימיותם 'פעס פנימי' - על ההורים, על המשפחה והחברים, על השכנים והידידים, ולפעמים אפילו על איה אדם שנפגשנו עמו רק פעם אחת בחיים.

אדם המלא בפעס, קשה לו לראות את הדברים הטובים, כל מה שהוא רואה מתפרש אצלו כדבר רע, וכל מה שעושים בשבילו הוא חושב שזה לרעתו.

ולצערנו, על פי רב האדם עצמו אינו מודע לכך, הוא אינו יכול לעצור את החיים ולהחליט - 'אני חיב לשחרר את עצמי מהפעסים ומאותן מחשבות רעות שיש בתוכי'. וכך אדם יכול לעבר את החיים שלו בהרגשה רעה של סבל, כאלו מישהו מחפש להרע לו - והוא אינו מודע לכך.

רק האמונה תנצח

בצעירותי סבלתי מהרבה חרדות וחלשות בכל הגוף. באותה תקופה נפגשתי עם אנשים רבים, אחד מהם היה פסיכולוג. כבר בפעם הראשונה הוא בקש ממני לספר לו על ילדותי, לנסות להבין מהיכן נובעת אצלי הבעיה.

וכך התחלתי לספר לו על מה שעבר עלי בשנות ילדוטי - נולדתי בשכונת התקווה שבתל אביב, ילד למשפחה פשוטה, עולים חדשים מפרס. משפחה מרבת ילדים, אך דלת אמצעים. המצב הכלכלי בבית היה קשה, היינו ישנים ששה ילדים בחדר אחד - עם ההורים.

אני זוכר איך אמא שלי עליה השלום הייתה מכסה אותנו בלינה בשמיכה, ועליה היא פרשה גם כן שקית גילון - כדי שלא נרטב מהמים שהיו דולפים דרך הגג... ספתי לו על הקשי הגדול ביותר שאני זוכר שהיה לי - בגיל שמונה, ההורים שלי החליטו שלא כדאי שאני אגדל באותה שכונה. הייתי ילד בכתה ב', והם שלחו אותי לישיבה בבני ברק.

אני זוכר את עצמי - ילד קטן, נוסע ביום ראשון עם תיק גדול יותר ממנו, נשאר שבועים בישיבה לבד, בלי אבא ואמא. הייתי צריך להסתדר לבד. בכיתי הרבה... לפעמים אפילו פעסתי על ההורים שלי - למה הם שולחים אותי למקום רחוק, מרחיקים אותי מהשכונה והחברים, ועוד בגיל כל כך צעיר?
לא אשכח, איך שפכל שבת קדש הייתי רואה אלפי אוהדי קבוצת הפדורגל 'בני יהודה', כלם עם צעיפים כתמים נוהרים לכוון המגרש, והמגרש הביתי שלהם היה חמש מאות מטר מהבית שלנו. זכרנו נוהרים בגאונה, ואני הקטן עומד ורואה. רציתי גם כן להצטרף אליהם, אך ההורים שלי היו אומרים לי: "יגאל, שבת היום - אסור! אינך יכול ללכת למשחק".

הייתי יושב בובכה - "למה בורא עולם? אם אתה רוצה שאני אהיה דתי, למה שמת אותי במקום זה המלא בנסיונות? שים אותי בירושלים או בבני ברק כדי שאוכל להיות יהודי כמו שאתה רוצה".

התרופה היחידה!

תוך כדי שיחה עם הפסיכולוג הבנתי שיש בי 'פעס פנימי' על ההורים שלי ועל אנשים אחרים. הקשי שעברתי בילדותי לאט לאט גרם לי לכעס, הייתי חושב מחשבות רעות על אחרים שלא באשמתם, ולצערי... אפילו על בורא עולם, אני זוכר איך שהרגשתי בתור ילד

משכת וחדרה לבורא עולם וזאת האור ספון החדש
של הרב יגאל כהן שליט"א
על פרק רביעי של חובת הלבבות
ביאור כשפה נעימה וברורה

ניתן להשיג במשרדי 'יביע אומר' בטל: 03-8000770
ובחנויות המוכרות

זמני כניסה ויציאת השבת				
הזמנים לפי לוח 'אור החיים'				
יום	ת"א	ח"פ	ב"ש	כניסה:
16:27	16:24	16:23	16:27	16:27
17:19	17:15	17:15	17:19	17:19
17:51	17:46	17:45	17:51	17:51

ירושלים: לנהוגים 40 דקות 16:07

הנהגות מרן
רבנו הרב עובדיה יוסף זאק"ל

עדיין לא למדתי מספיק

אירע פעם קצר חשמלי ממושך בביתו של מרן רבינו שליט"א, היה זה בשעות הערב כשהחשיך ורבינו צריך ללמוד. לכן הלך לבית חתנו הרה"ג אהרן אבובטבול שליט"א. לאחר כמה דקות לשהותו של רבינו בבית חתנו, ראה רבינו את חתנו עומד לצאת. שאלו רבינו, להיכן יוצא. השיב חתנו, אני הולך למסור שיעור בגמ'. אמר לו רבינו, בבקשה רוצה אני לילך למסור את השיעור במקומך. וחתנו השיב, חלילה שכבודו יטרח ובפרט שיש בשיעור אך מספר מצומצם של אנשים ואין זה מתאים שכבוד הרב ימסור שיעור לכמה אנשים. אך רבינו התעקש שהוא רוצה למסור את השיעור וכן היה, רבינו הלך למסור את השיעור במקום חתנו וכאמור למספר מצומצם של אנשים.

לאחר השיעור כשחזר רבינו לבית חתנו, הגישה בתו תחי' לרבינו את ארוחת הערב. אך רבינו הודיע לה שהוא לא אוכל עכשיו. לשאלתה מדוע לא יאכל. השיב לה לעומתה: "עדיין לא למדתי היום מספיק, לא מגיע לי עוד לאכול...". (מתוך ספר מלך ביופיו מאת הרב חיים שמעון רביע. ניתן להשיג במספר 053-315-7539)

שאלות ותשובות
מאת חתנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: בעלי לא מרשה לי לתת צדקות ואני נותנת בלי רשותו האם זה בסדר? **תשובה:** צריך לדעת שאישה נשואה כל מה שמרוויחה שייך לבעלה מדין "כל מה שקנתה אישה קנה בעלה" לכן אם הבעל אינו מרשה לתת אסור לעבור על דעתו כמו שפסק מרן ביו"ד רמח סעי' ד.

שאלה: האם מותר להגיד לגוי שידליק תנור חימום בשבת? **תשובה:** אם יש קור חזק שעלולים להגיע לידי התקררות או שיש ילדים קטנים מותר כמשי"כ מרן בס"י רעו, ולומר לגוי להדליק מזגן מותר גם אם אין הקור חזק כל כך דמזגן איסורו מדרבנן הדלקת תנור חימום איסורו מה"ת. (ולכן עדיף אם יש אפשרות להגיד לגוי להדליק מזגן במקום תנור)

שאלה: רציתי להתיעץ הצינו לי להיות פקח בעירייה לתת דוחות על חניה ורציתי לדעת אם יש בזה בעיה הלכתית?

תשובה: אי אפשר לומר שיש בזה בעיה הלכתית. שסוף סוף צריך שיהיה סדר ואילו מורא מלכות איש את רעהו חיים בלעו, וכל אחד היה חונה כאוות נפשו ומפריע לתנועה. מ"מ נראה שאינו מומלץ כמובא בגמ' בב"מ על ר' אלעזר בן רבי שמעון שעבד עם המלכות לתפוס גנבים ואעפ"כ אליהו הנביא לא נגלה אליו מחמת זה דהיינו שאדם ישתדל תמיד להיות מאלה שעושים טוב ומשמחים יהודים, וידוע שפקחים הרבה פעמים גורמים צער גדול (אם כי לפעמים זה בצדק) ולפעמים גם זוכים בהרבה "ברכות" ולכן עדיף למצוא מקצוע אחר לעשות טוב לעם ישראל.

שאלה: האם אישה העונדת טבעת בידה צריכה להוציאה כשנוטלת את ידיה? **תשובה:** אם אינה מסירה את הטבעת בשום זמן לא בשעת הרחיצה ולא בלילה ולא כשעושה בצק (גון שעושה בצק עם כפפות או מיקסר) מימלא אינה צריכה להסירה בשעת הנטילה דאינה מקפידה עליה אבל אם מסירה לפעמים את הטבעת שעושה מלאכות כגון לישה או מלאכות אחרות חייבת להסירה גם בשעת הנטילה, מרן קסא סעי' ג והלכה ברורה שם.

ניצוצות הקדושה

על פי תורת הקבלה מטרת הירידה למצרים היתה לבירור 'ניצוצות הקדושה' ממקום שהיתה בו הטומאה הגדולה ביותר בעולם, לאור זאת מבאר הזרע שמשון את השאלה ששאל מניין ידע רש"י כי יעקב אבינו הזכיר את שמו של יצחק אביו מפני שחייב בכבודו? כי ההיגיון נותן שראוי ליעקב אבינו לציין את שמו של סבו אברהם, מפני שאברהם אבינו טרח לברר את ניצוצות הקדושה - ואף ירד פעם אחת למצרים יחד עם שרה אמנו בשנות הרעב, שהיתה זו הכנה רוחנית לקראת ירידת בני ישראל למצרים כי בכך בנות ישראל היו גדרות בעריות כשם ששרה אמנו לא נטמאה עלידי פרעה - אם כן כעת שבני ישראל יורדים למצרים למטרה זוהי על יעקב אבינו להזכיר את זכותו של אברהם אבינו, ומדוע אם כן הזכיר את יצחק אביו? אלא מכאן שיעקב אבינו ידע שיש כאן עניין הלכתי שחייב אדם בכבוד אביו יותר ממה שחייב בכבוד רבו. להרחבה בנושא עיין בספר 'מעבר לסגולה'.

הודעה חשובה לאוהבי תורת ה'זרע שמשון'

כל מי שמעוניין לרכוש מארז של חמישה סטים (עשרה ספרים) מהספר 'מעבר לסגולה' המבאר את ה'זרע שמשון', ולהפיצים בבתי הכנסת בסביבת מגוריו, יפנה להידברות 073-222-1250 וזכות הצדיק תעמוד לכם ותברכו מן השמים.

מעבר לסגולה
מאת הרב אלהו עמר שליט"א

כיבוד הורים קודם לכבוד הסבא הירידה למצרים

בפרשה זו מספרת התורה על ירידת יעקב אבינו למצרים. במהלך המסע, כאשר הגיע יעקב אבינו לבאר שבע הקריב זבחים לכבוד בורא עולם וכמו שנאמר (בראשית מו, א) "ויזבח זבחים לאלוהי אביו יצחק". בלילה שלאחר מכן התגלה בורא עולם ליעקב אבינו ואמר לו (בראשית מו, ד): "אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה, ויוסף ישית ידו על עיניך" בדברים אלה בישר לו הקדוש ברוך הוא שיזכה להיקבר בארץ-ישראל. ורש"י מדייק מלשון הפסוק "אלוהי יצחק" מכאן נלמד ש"חייב אדם בכבוד אביו יותר מכבוד זקנו, לפיכך תלה ביצחק ולא באברהם".

שואל הזרע שמשון, מדוע היה סבור רש"י שהסיבה שיעקב אבינו תלה את הקרבנות באלוקי יצחק אביו ולא בסבו אברהם נובעת מפני שעליו לכבד את יצחק יותר מאשר את אברהם זקנו, אולי אין זה עניין של כבוד, אלא יעקב אבינו

ציין את שמו של אביו, כי הוא קרוב אליו? ומבאר שם בשני ביאורים, ביאור אחד על-פי הרובד הנגלה וביאור נוסף על-פי הרובד הנסתר.

בשורת הגאולה

לרש"י הוקשה, שאם יעקב אבינו יורד כעת למצרים וחושש מה צופן בחובו העתיד ולכן זבח זבחים על-מנת להתפלל שהקדוש ברוך הוא יוציאו משם, אם כן הרי שהיה עליו לזבוח זבחים ולעורר את זכות אברהם אבינו, שהרי בורא עולם אמר לאברהם אבינו בברית בין הבתרים (בראשית טו, יד) "וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" - הרי שאצל אברהם אבינו יש את בשורת הגאולה, והקורבן היה אמור לעורר את הזכות של אברהם אבינו לקיים מה שהקדוש ברוך הוא הבטיח לו, ואם כן לא מובן מדוע הזכיר את יצחק אביו?

אלא ודאי, כי הסיבה שהזכיר את אביו נבעה מפני שחייב אדם לכבד את אביו ועשה לו כבוד בתפלתו שהגאולה תגיע בזכות אביו, שהרי מזמן לידתו החל החשבון של ארבע מאות שנות שעבוד במצרים, וכאשר יצאו בני ישראל ממצרים היה זה לאחר מאתיים ועשר שנות שעבוד בפועל, שהן ארבע מאות שנים מלידת יצחק וארבע מאות ושלשים שנים מברית בין הבתרים שהקדוש ברוך הוא הודיע לאברהם אבינו שבניו ירדו בגלות.

פנינים מהפרשה

"יגש אליו יהודה ויאמר" (מד, יח).

שמעתי מאבי מורי ר' ניסים דהן הי"ו, שיש בפסוק זה רמז ועצה טוב לאדם כיצד ינהג בדברו עם חברו, רעיתו וכל אחד שבא עמו בדברים: ויגש אליו יהודה, הפסוק מדגיש שקודם יגש יהודה לדבר לפני מי שחשב שהוא פרעה, ואז דיבר, ולא כתבה התורה ישר "ויאמר יהודה אל פרעה, משום שיש דרך ארץ וכבוד לפנות אל האדם מקרוב ואז לומר לו את מה בקשתנו או דברינו. למשל אדם בסלון ומחפש חפץ כל שהוא, מן הנכון שלא ירים את הקול ויאמר לבני ביתו "ראיתם את המשקפים שלי?" אלא יפנה אליהם, אל מי שבמטבח או בחדר השני וישאל אם ראה את אבדתו.

ובזה גם נמצא שמקיים את עצת הרמב"ן באגרתו המפורסמת "תתנהג תמיד לדבר בנחת, לכל אדם ובכל עת ובזה תנצל מן הפעם", ומשום שדיבור הנאמר קרוב אל השני בד"כ אינו בטון גבוה, וממילא מקטין את הניסיון לעמוד מול המידה שנמצאת רק אצל הכסילים.

בהקשר זה כתב מזכה הרבים הגדול הגאון הרב זמיר כהן שליט"א בביאורו נור הדעת על המשנה באבות (פ"ה מי"א) בזה הלשון:

באגרתו המפורסמת, פותח הרמב"ן את סולם העלייה בעבודת המידות של האדם – במידת הכעס, וזו לשונו: "תתנהג תמיד לדבר בנחת, ובזה תנצל מן הפעם, ויהי מזה רעה להקטיף בני אדם. וכו' ויבאשר תנצל מן הפעם, תעלה על לבך מדת הענוה". וממשיך לפרט בדבריו שם את שלבי סולם העלייה.

נמצא, אפוא, שאדם החפץ להשתנות ולהיות אדם מתוקן ומושלם, מלמדו הרמב"ן שיתחיל לעבוד על מידת הכעס, משום שאם דרכו לכעוס מהרה, יקשה עליו לעלות בכל מסלולי העבודה הרוחנית.

והנה, כשמתבוננים בדברי הרמב"ן רואים שחזר בלשונו שלוש פעמים על המילה "כל": "תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת, לכל אדם ובכל עת". ובא להדגיש בכך את ההקפדה על עניין זה בכל המצבים.

וכך ביאור דבריו:

"תתנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת" – כלומר, בכל נושא העולה בשיחתך עם הזולת, גם אם הוא נושא טעון המעורר בך כעס, הרגל את עצמך לדבר בנחת.

"לכל אדם" – פעמים שהנושא אינו מכעיס, אלא האדם שלפניך, משום תכונותיו או משום משקעי העבר בהתנהגותו כלפיך או כלפי אחרים. לפיכך הוסיף ואמר: לכל אדם – הרגל את עצמך לדבר בנחת. משום שדיבור שלא בנחת פוגע בך עצמך, בעבודתך הרוחנית ובשאיפתך לבנות את עצמך כאדם שלם.

"ובכל עת" – פעמים שהעיתוי מכעיס. הנך ממחר למקום העבודה ובשכיל לא לאחר וויתרת על ארוחת הבוקר שלך, והנה רעייתך פותחת בשיחה על דבר שלדעתך אינו דחוף. גם בשעה כזו, אומר הרמב"ן: "בכל עת" – דבר בנחת – הסבר את עצמך מתוך איפוק מלא ותנצל על שהנך ממחר. אך לעולם אל תתפרץ.

והרי שתי עצות לאדם הכועס במהרה:

א. יקבל על עצמו לבצע פעולה מסוימת לפני כל הבעת כעס. כאותו אדם כעסן שקנה חולצה מיוחדת, קרא לה "החולצה של הכעס", וקיבל על עצמו שלא להוציא מילת כעס מפיו כלפי בני ביתו לפני שילבש חולצה זו. מאז, בכל פעם שחש התעוררות של כעס העומד להתפרץ ללא שליטה כלפי אחד מבני ביתו, היה אומר לעצמו: "בסדר, אני כבר צועק, רק אלבש את החולצה...". עד שהלך והחליף את בגדו, היה לו מרווח זמן להתבוננות. וגם אם לבסוף ירים את קולו ויצעק, הוא כבר לא יהיה מסוגל לנהוג בחוסר שליטה כפי שהיה במצבו הקודם.

ב. עצה המובאת בספר "פלא יועץ" (ערך 'כעס'). כל מאמר חז"ל ששמעו או ראה בגנות הכעס, וכן כל עצה טובה או סיפור מאחים בנושא זה שהגיעו לידו, ירשום את הדברים ויחבר כמין ספר מוסר מיוחד לעצמו. עתה יקבע זמן ללימוד בספר שחיבר, ויקבל כוחות נפלאים לעמידה בניסיונות.

וכמו כן, כל אדם החפץ להתחזק במצווה מסוימת, כגון כיבוד הורים או שמירת שבת או גזל, ילמד מידי יום כמה הלכות באותו נושא. מלבד עצם ידיעת ההלכה גם יפנים בתוכו את חשיבות ההקפדה על אותה מצווה. ע"כ לשונו. (הרב יוסף דהן הי"ו).

לאשת החיל

תגידי תודה

אם את עייפה מאוד – סימן שהיה לך כוח לעשות משהו היום, אם הבוסית מעצבת אותך – סימן שיש לך עבודה, אם יש לך ערימות של כביסות – סימן שיש לך משפחה, אם את צריכה לקום מוקדם בבוקר – סימן שיש לך בעבור מה לקום, אם יש לך חשבון חשמל גבוה – סימן שיש לך מזגן היקף הלוהט, אם הכיורים שלך עולים על גדותיהם – סימן שיש לך כוח ומצרכים להכין אוכל,

אם הקירות שלך מלוכלכים – סימן שזכית בילדים קטנים בביתך, אם פגעו בך – סימן שיש לך מכרים קרובים, אם מישהו לידך נוחר בלילה – סימן שזכית בבעל, אם נסגרה בפניך דלת – סימן שעומדת להיפתח בפניך הזדמנות טובה יותר! על כל דבר שעובר במהלך החיים נוכל להתבונן כשלילי או כחיובי.

שתי נשים שחוות את אותה מציאות – אחת יכולה לברך עליה והשניה תבחר לבכות ולהתלונן. לכל אחת מאיתנו ישנה נישה בחיים שבה יש לה ניסיון מאיזה צד של המטבע להסתכל על אותה מציאות. תמיד ישנה אפשרות להתלונן ולהעדיף שהיה אחרת.

אך דווקא שם במקום שקיים קושי לראות את הטוב, אם נבחר לחפש את הנקודות החיוביות, נדבר עליהן ונגדיל רק אותן, נחוש באופן מידי תחושה טובה ורגועה יותר.

הרי בכל מקרה אנו נמשיך ונעשה את אותה פעולה – אז מדוע לבזבז אנרגיות ולרטון על כך?

לא עדיף להשקיע טיפת מחשבה ולחפש את הטוב בעשיה שלנו ובכך להאיר את כל החיים באור אחר לגמרי?

אישה עובדת יכולה לבחור לבכות על עבודתה הקשה והשניה שעובדת באותה עבודה בדיוק יכולה לשמוח על הזכות בקיום מצווה בעזרה לאחרים, ולשמוח בכלל שמישהו הסכים להעסיק אותה. יש כאלה שמתקשים מאוד למצוא עבודה.

בכל דרך בחיים על ידי הסתכלות נכונה ניתן למצוא לפחות נקודה טובה אחת. חבל לבזבז את חיינו בהרגשת חוסר סיפוק ובכיינות תמידית. הכול תלוי בנו. כל אחת יכולה לשנות את נקודת מבטה.

אין כזה תירוץ: "אני נולדתי פסימית" או "ככה אני, אין מה לעשות..." תמיד ישנה אפשרות לשינוי, צריך רק להבין את החשיבות ולרצות לשנות את קו המחשבה וההסתכלות.

שהרי ראינו כי אותה מציאות מתפרשת לשני כיוונים – אז מדוע שנהיה מהכיוון של "המאוכזבות"? למה שלא נהיה מהצד השני, מאלו ששמחות בכל דבר ולא מתבכיינות כלל? החכמה היא לחפש את החסדים והנקודות הטובות בכל מציאות ומעצם ההתמקדות בהם הם יאירו על היתר ולא להפך. בכל יהודי יש אור, בכל מציאות יש טוב.

אין רע שיוצא מתחת ידיו של אבא רחום שאוהב אותנו כל כך. כאשר נרגיל עצמנו לחפש את הטובה בכל מציאות,

אט אט הנקודות הטובות יוצצו מאליהן ולא נצטרך לחפש אותן בכוח. נלמד את עצמנו לראות טוב למרות התנגדותו הנחרצת של יצר הרע לכך. כתוצאה מהסתכלות זו אנו מתאמנות לדון את עצמנו ואחרים לכף זכות, המשקפיים הופכות להיות ורודות – כי במבט של אמת, מה לא טוב בחיינו? קודם נודה על הטוב ואחרי זה נראה האם ישאר מקום לתלונות.

נחמד יותר לתת לאדם שמודה, שמסתכל על הטוב בנתינה שלנו גם אם היא לא תמיד נראית שלמה, תתארי לעצמך מישהו שאת נותנת לו מתנה ובאופן קבוע הוא מוחש את הפגמים שבה, בוחר לבכות על הדרך שהענקת לו מתנה ולא זוכר להודות על עצם המתנה.

כמה מתנות עוד תתני לאותו אדם?!

הקב"ה שבידיו כול הפתרונות אוהב אותך ורוצה לתת לך יותר כאשר את מודה לו על כל מציאות... כאשר את בוחרת תמיד לראות את החסד שלו ולא לחפש על מה להתלונן.

כגודל ההתמקדות בטוב וכמידת ההודיה כך גודל המתנות והישועות שיושפעו עלינו משמיים!

סיפור באמונה

מאת הרב יעקב עמר שליט"א

השידוך שהגיע בדרך לא דרך

בפרשה יוסף לימד אותנו שהקב"ה מנהיג אותנו, ולכל מקום שהגענו רק ה' הוביל ומוביל ויוביל אותנו. הוא אומר "האלוקים שלחני" רק ה' יתברך הוא זה ששלח אותי, לא האחים זרקו אותי לבור, ולא האחים מכרו אותי

לישמעאלים, ולא פוטיפר זרק אותי לבית הסוהר, וגם לא שר המשקים הוציאני, ולא פרעה גידלני, רק ה' יתברך. אבל רק מי שבכל החושך זוכר את ה' יתברך אז זוכה לראות בישועתו.

סיפר הרב גואל אלקריף שליט"א במשפחה מצויינת וחשובה מהעיר בני ברק שהיתה להם נערה שכבר מזמן בגרה, והיא כבר בת 37 שנה ולא המשך בעמוד האחרון

המשך סיפור

ממש בכל המובנים, רק שהוא 'חוזר בתשובה', אמנם שנים, אבל היא כבת למשפחה חרדית שורשית, זה לא אותו רקע.
היא הנהנה בראשה לאות הסכמה, כשהבינה שהקב"ה מנהל את העולם, וכבר קבעו פגישה, ותהילות לה' היא מספרת שהכל התנהל למישרין, רק בעיה אחת זה לא אותו רקע...!
אמרו לה שמרן הרב שטיינמן זצ"ל היה אומר שבשידוכים צריך לוותר. שאלו אותו על מה? השיב שלוותר על מה שהעולם אומר, הרבה פעמים עומד לנגד אחד הצדדים כאשר נפגשים "מה יאמרו"? ועל זה אמר הרב שטיינמן שצריך לוותר.
קיבלה את הדברים, והשידוך קם וגם ניצב, והיא מספרת שכיום היא נשואה וחיה באושר ובשמחה ובשלוה.
הבה ונתבונן שדווקא כאשר הכל היה חשוך לגמרי, וכלו כל הקיצין, ושם נתחזקה באמונה בה' ועמדה בניסיון שלדעת שרק ה' בלבד מנהיג את העולם, והוא שלח אותי לכאן ולכן אקבל את ההצעה.
צריך להתחזק בזה, שרק בורא עולם שולח אותך למקום שהגעת אליו, ואין לך תלונות על אף אדם, וההיפך אם תתבונן תגלה את הטוב האדיר שהולך לצאת מזה לכן חזקו ואמצו גבורי החיל.

מצאה את השידוך שלה. שלפי כללי הטבע היא אמורה לזכות בשידוך מייד, גם משפחה מכובדת גם בעלי אמצעים וגם היא כלילת המעלות. אך דא עקא שבורא עולם הוא מזווג זיווגים והשידוך שלה נתעכב. הוריה היו בצער גדול מאד, הדבר הכי קשה היה לה צער הוריה.
יום שישי אחד, שכבר הרגישה שהיא כבר לא יכולה לשאת את הכאב. היא נסעה לעיר בת ים לחוף הים על מנת להירגע, ובבואה לים, פרצה בבכי ללא הפוגה, ושפכה את ליבה לפני קונה, והשעון תקתק, והיא בתוך יגונה, ולא שמה לב לזמן שחולף ביעף. ופתאום זעקת שבר יוצאת מפיה... אוי... אוי... מאוחר אין כבר תחבורה לבני ברק, מה היא עושה... היכן היא תתארח בשבת.
היא נכנסה לתוך העיר בת ים, ופנתה לבורא עולם ואמרה שהיא בידי ויאז נצנץ בראשה רעיון, היא שואלת היכן הבית של הרב? הדריכו אותה, דפקה על דלת ביתו של הרב וסיפרה שהיא נתקעה כאן בעיר, ואין לה היכן לשבות את השבת.
הרב והרבנית קיבלו אותה בסבר פנים יפות, וזכתה לשהות את השבת, במחיצת הרב, ושם סיפרה את סיבת בואה, ויגונה, וצער הוריה שמכביד עליה יותר.
במוצאי שבת מציע הרב שידוך - תלמיד שלו מהקהילה מבוגר, בן עליה

בס"ד

שותפים בהפעלת מסעדת החסד

וזוכים לדולר שנתברך על ידי מרן שר התורה
רבי חיים קנייבסקי שליט"א.

בהוראת קבע של 200 ש"ח למשך שנתיים
תזכו להיות שותפים בהאכלת נזקקים
ותקבלו דולר של ברכה

לתרומות חייגו: 03-8000770

בס"ד

עוזרים בבניית הבניין ושותפים

בכל הזכויות
שיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים

בתרומה של חצי מטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או מטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
כמו כן יתן להקדיש את הארון קודש או חדרי לימוד להצלחת או לעילוי נשמת

03-8000-770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים